

Dětem patří Království Boží

Hošťálková 13. 6. 2021

Písně: 171, 459, 648, 451, 690

Čtení z Písma: ev. Matouše 18, 1 - 9

Text kázání: ev. Marka 10, 13 - 16

Milí bratři a sestry,

položíme-li si otázku: co je vlastně v dnešním světě naším úkolem; co od nás očekává Ten, který tímto úkolem pověřil svou církev i každého jejího jednotlivého člena? Pak nás asi hned napadne: křesťanský pohyb, elán, přiložení ruky k dílu, být právě tam, kde jsme potřební, naše svědectví musí v tomto světě prostě znít! Taková odpověď je jistě správná, tolik je toho potřeba! A přece Pán Ježíš v jednom okamžiku ukáže svým učedníkům a okolostojícím posluchačům ještě na něco jiného, na něco, v čem má mít naše křesťanství dobře zapuštěny své kořeny. Takové slovo by od něj tenkrát nečekali. I my máme dobře naslouchat, když Ježíš poví: „**Amen, pravím vám...!**“.

Na čem tedy záleží především? Co chce Kristus velmi jasně sdělit také nám? Ježíš to osvětlí právě na dětech, které jsou k němu rodiči přinášeny a učedníky opět odháněny. Zastavme se na chvíli u tohoto známého obrazu. „**Nechte děti přicházet ke mně a nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží.**“

Že Bůh je blízko a možná nejbližší právě dětem, bylo tehdy něčím zcela novým; a toto pojetí není ani dnes bráno nijak vážně. Učedníci byli proto také hned hotovi dětem v přístupu k Mistru bránit. Kdyby šlo o ně, koho by asi k němu pustili nejraději? Snad toho, který by sebou nesl nějaký velký finanční obnos se slovy: „*Toto chci darovat, aby vám k vaší činnosti nechyběly nezbytné prostředky.*“? Nebo toho, který by vystavil na odiv svou víru a říkal: „*Neustále se snažím žít podle Boží vůle, ale rád bych se ještě něčemu přiučil.*“?

Nyní však přichází děti, ty, které s těmito způsoby nemají nic společného. Ale právě těmto dětem bude umožněno jít napřed. Ježíš se „**rozhněvá**“, když vidí jednání svých učedníků; dospělí, ti „velcí, moudří lidé“ ti půjdou až za nimi! A učedníci ještě navíc dostanou „ledovou sprchu“. Musí slyšet: „*tomu nejdůležitějšímu se učte od dětí, jinak se můžete sebrat a jít*“. Jenom děti vejdou do Božího království a spolu s nimi ti, kteří od nich něco odkoukají: „**Kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevejde.**“ Takže podle slov našeho Pána se mají dospělí od dětí mnohému naučit, tak se nám to tady říká!

Co vlastně dítě umí? Velmi přirozeně umí být tam, kde je Bůh nablízku. Ti „velcí, zbožní lidé“ se mají od těch malých mnohému co přiučit také v oblasti jejich pozeňnaného přemýšlení, chtění, tužeb.

Co tedy děti umí? Ježíš to učedníkům názorně předvede: přitáhl je k sobě a „**objímal je**“, ony se k němu rády přitulily, „**vzkládal na ně ruce a žehnal jim**“, dával jim tak najevo Boží blízkost a lásku, ony si to bez výhrad osvojily. Přesně to je ono „umění“ dětí: všechno s důvěrou nebo důvěřivě přijímat. Tím je popsán celý jejich život. Tímto způsobem přijímají od svých prvních dnů života všechnu péči a

lásku, všechno, co ke svému životu potřebují - s prostou, odevzdanou důvěrou. Prosí nebo vyžadují a berou, bez toho, aby si nad tím dělaly nějaké starosti, nebo aby si lámaly hlavu nad tím, co by za to mohly ony samy nabídnout. Vůbec nic si nedělají z toho, že nic nemohou nebo neví, od toho jsou tady přece jejich rodiče. Jsou na ně zcela odkázány a bez bázně a ostychu je staví do nároku. A rodiče jsou vděční jen když je jejich dítě zdravé a spokojené a milují je.

Je přitom s podivem, že se děti, při této své naprosté závislosti, cítí ve svém živilu. Kde se to v nich bere? Žijí prostě z toho, že jsou závislé a odkázány na jiné. Od nich dostávají všechno, co ke svému životu potřebují. A takto odevzdaně přijímají nejen lásku a péči svých nejbližších, ale také Boží - protože je to On, který člověka staví do služby životu. U Boha je pramen života, naděje i všeho potěšení.

Také dospělý by mohl žít jako dítě a cítit se v Boží blízkosti ve svém živilu. Tím ovšem není míněno, že se máme chovat jako děti, tedy dětinsky. Svě dětství jsme si již prožili a odbyli. O něco jsme ve všech směrech za tu dobu přece jen poporostli, v tom se od svých dětí lišíme. **Musíme** něco mít, vědět a umět. **Musíme** jít sami svou vlastní cestou, nést odpovědnost za druhé. Toto je v naprostém pořádku, jinak by svět dávno vzal za své. Kde by byly děti, kdyby zde nebyli dospělí s jejich odpovědnými přístupy a činy?

Jen jedno se nesmí nikdy stát: Co zde tvoříme, spravujeme, řídíme a táhneme kupředu, nemá nikdy zcela zaplňovat náš život. Ona vazba na nejtělejší dětství nesmí být nikdy přetržena. Vždyť to bylo pozech-nané období, starosti nás netrápily, byli jsme milováni, Bůh sám nám byl velmi blízko. Podobně to má pokračovat dál i v naší dospělosti, kdy starostí přibývalo. Nesmí nás nikdy opustit vědomí toho, že kolem nás jsou jiní, od kterých smíme stále přijímat dobré věci, že jsou zde nejbližší, rodina, lidé, kterým důvěřujeme; že je zde a nám nablízku ovšem náš milovaný nebeský Otec. Toto vědomí má jít dál, nesmí nikdy přestat. Tak je tomu podle Boží vůle. To je skutečná cesta vpřed, cesta, na které se nám přibližuje Bůh sám. Navíc je zde poznání, že vždy žijeme z darů jeho stvoření. Každé jídlo a pití je důkazem jeho lásky vůči nám. Nikdy z nás nesmí vyprchat to radostné vědomí, že si nás náš Bůh Otec staví stále před oči, že na nás s láskou hledí jako na své děti. Z jeho lásky žijí jak velcí tak malí. Jen to ne každý vidí a je ochoten to přiznat a přijmout.

Bůh nám chce k takovému vidění a takové víře a důvěře „**jako dítě**“ dopomoci. Proto nás oslovuje jako Bůh a zároveň Otec, proto se nám dává poznat jako ten, který svým dětem dává dobré dary. Za to děkujeme, pro to důvěřujeme, nestaráme se a prosíme. To všechno patří k Jeho přijetí. Zde se potom také otvírá cesta do Království Božího.

Zde má své místo také náš křest i Večeře Páně ke které smíme přistupovat. Obojí nás v tomto poznání a na cestě víry utvrzuje. Jsme ujišťováni o tom, kdo nese náš život: Je to náš Otec v nebi, který je štědrý a bohatý; je to jeho Syn, který volá a táhne ztracené děti k Otci a slaví s nimi své obecenství; je to Duch svatý, který nás skrze Slovo Syna a společenství jeho Stolu po všechny časy drží při Otci. A to vše se děje navzdory skutečnosti hříchu a smrti. Tím vším jsme taženi směrem k věčnosti, ke skutečnosti Božího království.

Jak je dobré, že Boží království nepředpokládá přijetí nějakého komplikovaného a obtížného učení a nevyžaduje nějaké velké činy! V tom bychom mohli vykonat jen velmi málo. Důležité je pro nás víra v to a spolehnout se na to, co nám dává náš Bůh, a to může každý. Tak budeme: **jako dítě**. A jen „**takovým (dětem) patří království Boží**“.

My všichni se jednou octneme v hodině a situaci největší bezmoci a slabosti, kdy už nic nez můžeme a nebudeme už moci nic vykonat. Octnou se v ní i ti, kteří jsou dnes považováni za největší. Co nám zbude a o co se v této nouzi opřeme neobrníme-li se spoléhající vírou: *„Já jsem a zůstávám dítětem svého Pána - v životě, ale i ve smrti. Na Božím jedinečném činu, který byl kdysi vykonán i za mne, stojí všechna má naděje. Čeho bych se bál? Skrze Ježíše Krista jsem milovaným Božím dítětem. Duch svatý je mou silou, těší mne, odkazuje mne k nebeskému Otci a udrží mne i ve chvíli nejtěžší at' již přijde cokoli.“*

Jak těžké musí připadat do sebe zahleděnému člověku ztotožnit se s tímto smýšlením! Jistěže je život dospělých komplikovanější než život dítěte. Nejsme snad ani schopni v našem smýšlení takové ryzosti jako děti. Žijeme v napětí mezi tím, co jsme, můžeme a musíme vykonat a tím co je nám darováno a co můžeme jen přijímat. Obojí zde musí být. Je tu ovšem též přítomno velké pokušení žít jednostranně, přizpůsobit a naladit si svůj život na to a podle toho, co člověk má, může, umí a ví. Zde se nám nabízí mnoho příkladů. Kdo z nás je od takového smýšlení a vynaládaných snah svoboden!?

Avšak co jsme a můžeme udělat, je jen jedna strana našeho života. Co můžeme od Boha jen přijmout prázdnýma rukama, to je strana druhá. Nechceme-li to vidět, pak zemřeme ve svých hříších. Jeden myslitel pověděl: *„Nevyhnutelně Boha potřebovat, v tom je lidská dokonalost“*. Potřebujeme Boha ke svému životu nevyhnutelně, bratři a sestry? Jak je náš život prázdný, když se pokoušíme bez něj obejít! Jak jej opravdu potřebujeme, jak má onen vztah mezi námi a jím fungovat, aby byl náš život plný! Jak nás také On svými dary a svým dobrem rád obdarovává! Jak je nám k dobrému tento Bůh!

Někdy jsme ovšem také slepí k tomu všemu čím jsme jím obdarováni! Zahledme se k tomu, zahledme se k Němu nově. V upřímné víře spolehneme na svého Pána, pak mezi námi nebudou brát konce radostné díky a chvály. Království Boží je tedy zde, připraveno pro nás. Ale je tu a patří jen těm, kdo po něm v touze vztahují své ruce a přijímají je **„jako děti“**.

Amen.